

[Arbejdsministeren]

dan, at vi med dette forslag fuldstændig skruer erhvervslivet sammen i sådan en statisk ramme, hvor man ikke kan fyre medarbejdere. Det kan man godt, men man skal både af hensyn til medarbejderne og af hensyn til produktionen som sådan bare overholde nogle mere hensigtsmæssige og mere fornuftige spilleregler.

Det andet hovedmål, som forslaget har, er at give nærmiljøet – det omgivende samfund – nogle rimelige muligheder for at tilrettelægge en regional uddannelsespolitik for at få medarbejdere, der måtte være i overskud det ene sted, ind på nogle andre steder – altså give dem nogle andre kvalifikationer. Jeg mener faktisk, at alle Folketingets partier i de situationer, hvor vi har set masseafskedigelser – også min forgænger har været ganske forbløffet og forskrækket – har været kritiske over for, at man fra den ene dag til den anden kunne sætte et helt lokalsamfund – det seneste tilfælde, jeg nu lige her kan komme i tanker om, er Tulip i Hammel – i brand, fordi man ikke har tid til at omstille sig, og fordi kommunerne ikke får tid til måske at få indrettet en anden erhvervs politik eller forsøge at få omlagt forskellige ting og sager. Der er altså alene tale om ordentlige og fornuftige spilleregler, som tager menneskelige hensyn, men også hensyn til nærmiljøets mulighed for at imødegå de værste problemer, der måtte opstå ved massefyringer.

Jeg er overbevist om, at et moderne erhvervsliv i et højt industrialiseret og veludviklet samfund som vores naturligvis også kan leve op til nogle fornuftige og hensigtsmæssige spilleregler, og som det er blevet sagt flere gange, bliver konkurrencesituationen bestemt ikke forværret i forhold til de regler, som andre lande i Europa har at skulle overholde.

Til hr. Helge Sander vil jeg sige, at omsorgen for de ledige forekommer mig at være temmelig hul. Den nuværende regering har overtaget historiens største antal ledige fra den foregående regering, så den omsorg for de ledige, som nu kommer til udtryk, giver jeg ærlig talt ikke ret meget for.

Det er også noget af en forvridding, at de tidsterminer, der ligger i lovforslaget, går fra 30 dage til 77 dage. Det, der er tale om, er, at man 21 dage før skal orientere sit personale og samtale med dem under tavshedspligt, så det ikke kommer til at skade en virksomheds mulighed

for at få ordrer, licitationer, eller hvad det nu måtte være, og først hvis man efter den forhandling ikke er nået frem til en fornuftig løsning, bliver der altså tale om en udvidelse af opsigelsesvarslet fra 30 dage og til 8 uger. Generelt set vil det kun gælde for halvdelen af medarbejderne, for mange funktionærgrupper har jo meget længere opsigelsesvarsler end 8 uger.

Til fru Lilli Gyldenkilde: Så tydeligt, som jeg nu kunne, har jeg sagt, at dagsordenen fra den 28. januar 1992 sammenholdt med EU-lovgivningen står til troende, og det er det, der er nedfældet i det lovforslag, som vi behandler. Så regeringen er ikke rendt fra en politisk forpligtelse, som var nedfældet i dagsordenen.

Hr. Poul Nødgaard er nervøs for, at man ikke får etableret nye virksomheder i Danmark. Det kan man selvfølgelig frygte, men ikke desto mindre er det stadig væk sådan, at set i forhold til investerings- eller placeringspolitikken generelt i Europa, er der ingen som helst grund til at gå uden om Danmark, for i de andre europæiske lande skal man overholde nogenlunde de samme regler – nogle steder mere, andre steder på en lidt anden facon. Man kan være skruet ind i et fast mønster, der går ud på, at man rent faktisk skal have tilladelse fra en offentlig myndighed til at fyre en medarbejder. Det er der jo ikke tale om her; vi tager stadig væk udgangspunkt i aftaleforholdene på arbejdsmarkedet.

Til hr. Peter Duetoft, hr. Jørgen Estrup og hr. Ole M. Nielsen: I hvert fald for CD's og for Kristeligt Folkepartis vedkommende afspejler der sig en nuance i opfattelsen af forslaget, og det er sådan set ikke så mærkeligt, da det er velkendt, at de to partier var imod dagsordensforslaget, men de anerkender og accepterer, at det fremsættes som et lovforslag, til trods for at de ikke er særlig glade for det.

Jeg synes, at man skal have forståelse for de to partier. Det har jeg i hvert fald, og jeg vil meget gerne leve op til den forhåbning og den forventning, som hr. Ole M. Nielsen tilkendegav her fra Folketingets talerstol, om et bidrag til Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg og forhåbentlig en inspiration, som kan danne et så bredt favnende politisk flertal i Arbejdsmarkedsudvalget, at alle partier kan komme med. Det er i hvert fald min ambition med dette projekt, så den forventning vil jeg meget gerne bestræbe mig på at indfri.